

Buren

MIJMERING

Mijn buren zijn verhuisd. Vijfentwintig jaar hebben we naast elkaar gewoond en vijfentwintig jaar hebben we elkaar niet kunnen luchten of zien. Ze hebben niet de moeite genomen het te vertellen, laat staan afscheid te nemen, ze waren ineens weg. Ik zou blij moeten zijn met hun vertrek, iedereen feliciteert me, maar dat ben ik niet. Ik woon in een wijk met een grote 'diversiteit' aan bewoners, zoals de verhuurder het noemt en het risico dat die diversiteit nu heel dichtbij komt is levensgroot. En ik, ik zeg het maar eerlijk, ben bang voor een inbreuk op mijn veilige vierkante meters.

Maar dat is niet het enige. Steeds als ik naar dat lege huis kijk, krijg ik een onaangenaam gevoel. Het is me niet gelukt die mensen te ontgooien. Vijfentwintig jaar was er geen communicatie mogelijk. Vanaf dag één niet. De buurvrouw had me al afgekeurd voordat ik een woord met haar had gewisseld en dat is nooit meer goed gekomen. En van het een komt het ander. Mijn dochter, door de buurvrouw ook met de nek aangekeken, riep als kind ooit 'stelletje eikels!' nadat ze de buurvrouw op straat iets onaardigs over mij hoorde zeggen. Het hielp niet, maar gelijk had ze. Mijn dochter dan.

Vijfentwintig jaar lang waren mijn buren langs de zijlijn onderdeel van mijn leven en hielden ze de deur potdicht. Ik heb ermee leren leven. Leerde hen op den duur net zo hard negeren als zij mij. En zo ontstond er evenwicht; we wisten wat we aan elkaar hadden en vooral wat niet. Vreemd genoeg mis ik de buurman die meerdere keren per dag langs mijn keukenraam naar zijn garage liep. Niet hem maar de vertrouwdheid mis ik.

Marjolijn Sengers, 19 april 2015